

ရှ်အောင်စာပေ(၂)

နီ နီ အ ဂ င် စိ စ င် သ ညံ

ရှ်အောင်

အောင်လံသားကွနှင့်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

ဝတ္ထုတိုစု(၂)

အောင်လံသားကွ

အောင်လံသွားကွ

(၁)

ဝင်းမောင်သည် အင်တာဗျူးအစစ်ဆေးခံရန် ရောက်နေကြသည့် လူ အုပ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း စိတ်မောနေလေ၏။ ‘ငါ ရမှ ရပါ့မလား၊ မရရင် တော့ ဒုက္ခပဲ၊ မရရင် ငါသာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့မယား မတင်ရွှေလည်း အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်တော့မှာ ပဲ’ ယင်းသို့ ဝင်းမောင်တွေးကာ ဇနီးဖြစ်သူ မတင်ရွှေ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိကာ ဝင်းမောင် သက်ပြင်းကြီးချ လိုက်လေသည် ။ ‘ဒီအလုပ်မှ မရရင် တို့ လင်မယား ဘယ်လိုလုပ်စားမလဲ၊ ဒါထက် အရေးကြီးတာက မတင်ရွှေ မျက်နှာမြင်ဖို့ ကိစ္စ၊ မျက်နှာမြင်ရင် ငွေကုန်မယ်၊ ဘယ်မှာ လဲ ငွေ’ ‘ကိုမြဟန် လာပါခင်ဗျာ’ ရုံးစေက ခေါ်သဖြင့် ကိုမြဟန်ဆိုသူသည် အရာရှိ၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည် ကိုကြည့်ရင်း ဝင်းမောင် စိတ်ကူးပြတ်သွားသည် ။ ခဏအတွင်းမှာ ပင် ကိုမြဟန်ဆိုသူ အခန်းထဲမှ ထွက်လာရာ နောက်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြန်သည် ။ ထို့နောက် တစ်ယောက်၊ တစ်ဖန် တစ်ယောက်၊ ယင်းသို့ တစ်ယောက်ခေါ်လိုက်၊ ထွက်လာလိုက်၊ နောက်တစ်ယောက် ခေါ်လိုက်ဖြင့် ဝင်ချည်ထွက်ချည်ဖြစ်နေသည် ။

အချို့ကား မြန်မြန်ထွက်လာ၏။ အချို့ကား အတော်ကြာမှ ထွက်လာသည် ။ တစ်ယောက်ထွက်လာတိုင်း ဝင်းမောင်မှာ မိမိအား ခေါ်လေမည်လားဟု အသည်းတထိတ်ထိတ်၊ ရင်တဖိုဖို ဖြစ်ရသည် မှာ အမော။

နံနက် ၁၀ နာရီခန့်က အင်တာဗျူးစလေရာ ယခု ညနေ ၄ နာရီ နီးပါး ရှိပေပြီ။ လူတော်တော် ကျန်သေး၏။။ အင်တာဗျူးစစ်ဆေးရသည့် အရာရှိလည်း ပင်ပန်းလှပြီထင်။ တစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို အချိန်မကြာလှ။ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်၊ ထွက်လိုက်ဝင်လိုက်ဖြင့် ပျားပန်းခတ်သည့်နှယ်။

ဝင်းမောင်ကား အလုပ်ရလိုရငြား ရုံးတကာတွင် လျှောက်ခဲ့ရသည်မှာ များ လှလေပြီ။ အင်တာဗျူး အခေါ်ခံရပေါင်းလည်း မနည်းတော့။

အင်တာဗျူး အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိ၏။ တစ်ခါက ရုံးတစ်ရုံးတွင် အလုပ်လျှောက်ရာ အင်တာဗျူးခေါ်၏ ။အခြားလူများသည် ဝင်းမောင်အောက် ပညာအရည်အချင်းနိမ့်ကြသဖြင့် အရည်အချင်း အကောင်းဆုံးဖြစ်သူ ဝင်းမောင် အလုပ်ရမည်မှာ သေချာသည် ဟု ထင်ကာ ဝမ်းသာနေသည် ။

ဝင်းမောင် အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ အရာရှိက ဤသို့ ဆိုလေသည် ။

‘အလုပ်က... အောက်တန်းစာရေးပါ... ခင်ဗျားအရည်အချင်းက မြင့်နေတယ်။ အရည်အချင်းမြင့်တဲ့ သူဆိုတာ အောက်တန်းစာရေးနေရာမှာ ကြာကြာ မလုပ်ချင်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ အလုပ်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး’

ထိုအလုပ်ကို ဝင်းမောင် မရပေ။ ဝင်းမောင်အောက် ပညာအရည်အချင်းနိမ့်သူတစ်ယောက် ရသွား၏။

တစ်ခါကလည်း ကြုံရဖူးသေး၏။ အင်တာဗျူးခေါ်ရာတွင် ဝင်းမောင်အောက် အရည်အချင်းနိမ့်သူလည်း ပါ၏။ ဝင်းမောင်ထက် အရည်အချ

င်းမြင့်သူလည်း ပါ၏။

အရာရှိက ဆိုပြန်သည် ။

‘အလုပ်လုပ်ရာမှာ အရည်အချင်းက အရေးကြီးတယ်၊ အရည်အချင်းကို ထည့်မတွက်ဘူးဆိုရင် ငွေကုန်လူပန်းခံပြီး ပညာတွေသင်ထားရတာ အလကားဖြစ်တော့မှာ ပေါ့’

ယင်းသို့ ဆင်ခြေဆင်လက် ဆင်နားရွက်တွေ ပေးကာ ဝင်းမောင်ထက် ပညာအရည်အချင်းသာသူကို ခန့် လိုက်လေသည် ။

(၂)

‘ကိုဝင်းမောင် လာပါခင်ဗျာ’

ရုံးစေက ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဝင်းမောင်၏ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဝင်ဆောင့်လျက် စောချွေးတွေ ပြန်လာ၏။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ယောက်မျှမရှိတော့။ သူတစ်ယောက်တည်းသာ နောက်ဆုံးလူအဖြစ် ကျန်နေတော့သည် ။

ဝင်းမောင်သည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အရာရှိ၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည် ။

‘ဟာ... ဝင်းမောင် ထိုင်လေကွာ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသဟေ့’

တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသော အရာရှိက လည်ပင်းဖက်ကြီးခဲ့သည့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ကဲ့သို့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဖက်လဲတကင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်သဖြင့် ဝင်းမောင် အံ့သြသွား၏။

‘ပျားရည်နဲ့ ဝမ်းချတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးများ ဖြစ်လေမလား...’ ဟု ဝင်း
မောင်ထွေးကာ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေသည်။ ။

‘ဝင်းမောင်က အောင်လံသားနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ဝင်းမောင်က အသံတုန်တုန်ဖြင့် ဖြေလိုက်သည်။ ။

‘ဟေ့... မောင်ညွန့်၊ တို့ အောင်လံသူ အောင်လံသားတွေကို ခေါ်လို
က်စမ်း’

ရုံးစေ မောင်ညွန့်ပင် ခေါ်ရန် မလိုပါ။ ရုံးသူ ရုံးသားများ သည် အရာ
ရှိ၏ အကြောကို သိပြီးဖြစ်၍ လာကြရန် ဟန်ပြင်နေကြစဉ် အရာရှိ၏ စ
ကားကို ကြားကြသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခန်းတွင်းသို့ စုပြုံဝင်ရောက်
လာကြသည်။ ။

‘ထိုင်ကြဟေ့၊ ဟောဒီ ဝင်းမောင်ကလည်း တို့ အောင်လံသားပဲကွ၊
တို့ တစ်တွေ အတူတကွ ပျော်ပျော်ပါးပါး အလုပ်လုပ်ကြရတာပေါ့ကွာ’

အရာရှိ၏ စကားအတွက် ဝင်းမောင် အတိုင်းမသိ အားတက်သွား၏
။ အိမ်သို့ မြန်မြန်ပြေးကာ မယားကို ပြောပြချင်လှသဖြင့် ဖင်တကြွကြွ
နှင့်။ ။

‘ပြောစမ်းပါဦး... ဝင်းမောင်ရ။ တို့ အောင်လံမြို့ကို အရင်က အာလ
န်လို့ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘အေးကွာ... အဲဒီ အာလန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကြီးက ဆိုးလွန်းလို့ ငါဖြင့်
တော်တော် ခက်ခက်နေတယ်။ ဇာတိ ဘယ်မြို့ကလဲလို့ ငါ့ကိုမေးရင်

ပြောရမှာ ကြပ်နေသကဲ့၊ မလွဲသာလို့ ပြောလိုက်တာ ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။
ရှက်လိုက်တာကွာ... မပြောပါနဲ့ တော့၊ ဒါနဲ့ ဒီအာလန်ဆိုတဲ့
နာမည်ဆိုးကြီးကို ပြင်ပြီး အောင်လံလို့ အမည်ကောင်းကောင်း မှ ည့်ဖို့
စီမံစိုင်းပြင်းတဲ့ လူတွေထဲမှာ ငါလည်း ပါသပေါ့ကွာ။ ပြောစမ်းပါဦး၊ တို့
မြို့ကို အရင်က အာလန်လို့ ဘာပြုလို့ မှ ည့်ရတာတုန်း’

ဝင်းမောင်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ပြော၏။

‘ရှေးက အာလန်လို့ မှ ည့်တဲ့ အကြောင်းအရင်းက ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ မြန်
မာသက္ကရာဇ် ထောင့်နှစ်ရာဆယ့်လေးခုနစ် ပုဂံမင်းလက်ထက်မှာ မြန်
မာနဲ့ အင်္ဂလိပ် ဒုတိယအကြိမ် စစ်ဖြစ်ကြတော့ မြန်မာကရှုံးလို့ အာလန်
အထက်နားက ဒဂုံမော်ရွာမှာ နယ်ခြားကျောက်တိုင်စိုက်ပြီး ကျောက်တို
င်တောင်ဘက်ကို အင်္ဂလိပ်က အုပ်ချုပ်တော့ ကျွန်တော်တို့ အာလန်ဟာ
အင်္ဂလိပ်နယ်ထဲ ပါသွားတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ အာလန်ဆိုတဲ့ နာမည်
မရှိသေးပါဘူး။ မြို့လည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။ တရော်ကုန်း ရွာကလေးပါ’

‘အမယ်... ဝင်းမောင်က တကယ့်သုသေသန ပုဂ္ဂိုလ်ကပါလားကွ၊
ဟေ့... မင်းတို့ ရော ဒီရာဇဝင်ကို ကြားဖူးကြရဲ့ လား’

‘မကြားဖူးပါဘူး’ဟု စာရေးစာချီများက အလိုက်သင့်ပင် အာလန်ဖြစ်
သွားရတာလဲ’

‘ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ တရော်ကုန်းရွာဟာ အင်္ဂလိပ်နဲ့ မြန်မာနယ်
စပ်နီးနေလို့ အင်္ဂလိပ်က နယ်ခြားကင်းတပ်ချထားပါတယ်။ စစ်တပ်ရှိ
တော့ အရောင်းအဝယ်ကောင်းလို့ ရွှေ့ပြောင်းလာကြတဲ့ အတွက် တ
ရော်ကုန်းရွာဟာ စည်စည်ကားကားနဲ့ မြို့ဖြစ်လာပါတယ်’

အဲဒီအခါ မြို့နာမည်ပေးဖို့ ရွေးချယ်ကြတော့ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကို အုပ်
ချုပ်တဲ့ စစ်ဗိုလ်မေဂျာအာလန်အမည်ကို ယူပြီး အာလန်မြို့လို့ မှ ည့်လို

က်တာပါ’

‘အမယ်လေး... ဝင်းမောင်ပြောမှ ပဲ ရှင်းသွားပေတော့သကွာ၊ ဒါနဲ့ ပြောစမ်းပါဦး။ တို့ အောင်လံမြို့ မြောက်ဖက်နားက မြေထဲမြို့အကြောင်း မင်းဘာသိလဲ၊ ခုတော့ မြို့နေရာပဲ ရှိတော့တာလေ’

‘မြေထဲမြို့ကလည်း ခုတင်က ကျွန်တော် ပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ဒုတိယစစ်ပွဲနဲ့ ဆက်စပ်နေတာပါပဲ။ ဒဂုံမော်ရွာမှာ နယ်ခြားကျောက်တိုင် စိုက်တော့ မြေထဲမြို့ဟာ အင်္ဂလိပ်နယ်ထဲ ပါသွားတယ်။ ဒီတော့ မြေထဲမြို့ဝန်မင်းက အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှာ မနေဘူးဆိုပြီး မြန်မာနယ်ထဲက ဆင်ပေါင်ဝဲကို ပြောင်းသွားပါတယ်။ မြေထဲမြို့သူမြို့သား တချို့ဟာ မြို့ဝန်မင်းနဲ့ အတူ ဆင်ပေါင်ဝဲကို ပြောင်းနေကြပါတယ်။ တချို့လည်း တရော်ကုန်းကို ပြောင်းကြတယ်။ တချို့က သရက်မြို့ကို ရွှေ့သွားကြတယ်။ ဒီတော့ အောင်လံမြို့ သရက်မြို့နဲ့ ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့က လူတွေဟာ မြေထဲမြို့အဆက်အနွယ်တွေ ဖြစ်လို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ဆင်ပေါင်ဝဲမှာ မွေးပြီး အောင်လံမှာ ကြီးတာပါ’

‘ဪ... ဒီလိုကိုး၊ ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ရမယ်ဟေ့၊ တို့ ရုံးမှာ နောက်ထပ် အမှုထမ်းခန့်ရင် အောင်လံသားချည်း မခန့်ဘူးကွာ။ သရက်မြို့သားနဲ့ ဆင်ပေါင်ဝဲသားတွေကိုလည်း ခန့်မယ်။ ဘာပြုလို့ လဲဆိုတော့ ခုတင်က ဝင်းမောင် ပြောသလို မြေထဲမို့ အဆက်အနွယ် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ဖြစ်နေသကိုးကွာ၊ တို့ ရုံးမှာ လည်း အောင်လံသားချည်းပဲလို့ ပြောကြလှပြီ ။ ဒီတော့ အောင်လံသားချည်း ခန့်တာ မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောရအောင် သရက်မြို့သားနဲ့ ဆင်ပေါင်ဝဲသားကိုလည်း ခန့်ရမကွာ၊ ဒါထက် စာတိုက်ဗို

လ် ဦးအုန်းဖေ တစ်ယောက်ကောကွ၊ ကျန်းမာရဲ့ လား’

‘ဦးအုန်းဖေဆုံးတာ တော်တော်ကြာပါပြီ ခင်ဗျာ’

‘အေးကွာ.. လူကြီးတွေလည်း သေပျောက်ကုန်ကြပြီ။ ရှေ့နေ ဦးရွှေ
ဟန်လည်း ဆုံးရှာပြီတဲ့ ။ တလောက သူ့သမီးနဲ့ တွေ့လို့ ပြောပြတယ် ။
ဒါထက် သရဲဗအေးလို့ ခေါ်တဲ့ သခင်ဗအေးကြီးကော မာရဲ့ မဟုတ်လား
,

‘ဗိုလ်မိုးကျယ်လို့ လည်း ခေါ်တယ်ခင်ဗျ မာပါတယ်’

‘ဘာလုပ်နေတုန်းကွ’

‘တရားအားထုတ်နေပါတယ်’

‘ဝါး’

စာရေးတစ်ယောက်က ကျယ်လောင်စွာ သမ်းလိုက်ရာ အားလုံး ရယ်
ကြ၏။

‘အေးကွာ... ဒီလောက်သိရရင် တော်သေးပါပြီ။ သိချင်တာရှိရင်
နောက်မှ မေးရဦးမှာပဲ’

အရာရှိက ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ ခန့်စာပုံစံကို ဆွဲထုတ်
ကာ ဖြည့်စွက်ရေးသား လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးနောက် ဝင်းမောင်ကို ပေး
၏။

‘ကဲ... မင်းပြန်နိုင်ပြီ။ နက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းပေတော့’

ဝင်းမောင်သည် သူ့နဖူးတွင် စို့နေသော ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်
သုတ်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထကာ ‘ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’
ဟု ပြောပြောဆိုဆို အရာရှိ၏ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ရာ အခြားစာရေးစာချီ

များ လည်း ထွက်လာကြလေသည်။ ။

(၃)

စာရေးတစ်ယောက်သည် အရာရှိ၏ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာကာ ‘ ကိုဝင်းမောင် လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျပြီးသတိလစ်နေပါတယ်’ ဟု ပျာပျာသလဲပြောသည်။ ။

အရာရှိသည် အူယားဖားယား ကုလားထိုင်မှ ထကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ရာ ဝင်းမောင်ကို စာရေးများ ဝိုင်းဝန်းပြုစုနေကြသည် ကို တွေ့ရ၏ ။

‘ဟဲ့... ဟဲ့ လူတွေ ဒီလောက် ဝိုင်းပိတ်မထားနဲ့ လေ နောက်ကို ဆုတ်ကြစမ်း၊ ဟိုအပေါ်က ပန်ကာဖွင့်လိုက်၊ မကြင် ငါ့အခန်းထဲက စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ သွေးဆေးသွားယူပြီး နှာဝထဲနည်းနည်းထည့်ပေး၊ တစ်ယောက်က ရင်ဝနည်းနည်းဖိပေးလေ၊ သာခင်က ခြေဖဝါးကို နာနာနှိပ်ပေးစမ်း’

အရာရှိ၏ အမိန့်အတိုင်း နှိပ်ကြ၊ နယ်ကြ၊ ပြုစုကြလေရာ အတန်ကြာသောအခါ ဝင်းမောင် မျက်စိဖွင့် လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အံ့သြသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လေ၏။

‘ဟ... သတိရ လာပြီ။ ကောင်ပါလေ့ကွာ... ငါဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်လိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့ တော့’

အ ရ ၁ ရှိ မှာ စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ဝင်းမောင်၏ စကားကြောင့် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

ဝင်းမောင်၏ စကားမှာ ‘ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ခင်ဗျာ’

‘ဟေ... ဘယ်လိုလဲဟ၊ ဝင်းမောင် ခေါင်းကို ထိသွားပြီး စိတ်များ
နောက်သွားလေရောသလားကွာ။ ဟေ့ ဝင်းမောင် ဒါရုံးကွ၊ မင်းအလုပ်
လျှောက်တဲ့ ရုံး၊ မင်းကို ဒီကနေပဲ အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ။ ခန့်စာ မင့်အင်္ကျီအိ
တ်ထဲမှာ ’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ’

ဝင်းမောင်က ပြောပြောဆိုဆို လဲလျောင်းနေရာမှ ထ၍ ထိုင်၏။

‘ကဲ... ဝင်းမောင်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့မယ်။ မင်းနေတာက ဘယ်
မှာ လဲဟေ့’

အရာရှိက မေးလိုက်ရာ ဝင်းမောင်သည် အရာရှိကို
ပြူးကြောင်ကြောင်ကြည့်ရင်း ‘ကျွန်တော် ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာ သ
တိမရတော့ပါဘူးခင်ဗျာ’ ဟု ဆို၏။

‘ရော... ခက်ကပြီ၊ ဦးခေါင်းထိလို့ သတိမေ့နေတာနဲ့ တူတယ်။ ဟေ့
စံမင်း၊ ဝင်းမောင် လျှောက်လွှာကို သွားကြည့်စမ်း။
သူ့လျှောက်လွှာထဲမှာ သူနေတဲ့ လိပ်စာပါတယ်’

အရာရှိ၏ အမိန့်အတိုင်း စာရေးစံမင်းက ဝင်းမောင်၏ လျှောက်လွှာ
ကို ယူ၍ ကြည့်ပြီး လိပ်စာကူးရေးတာ အရာရှိအား ပေး၏။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ ဝင်းမောင်ကို တွဲပြီး ငါ့မော်တော်ကားဆီ ပို့ပေးကြစမ်း
ဟေ့၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သူတို့ အိမ် လိုက်ပို့ပေးလိုက်မယ်။ ညတကာနန္ဒသင်္ဂီ
ဟောတဲ့ မင်္ဂလာတရားတော်အတိုင်းပေါ့ကွာ’

ဝင်းမောင်ကို အခြားစာရေးများက တွဲကာ မော်တော်ကားပေါ် အ
ရောက်တင်ပို့ကြ၏။ အရာရှိက မော်တော်ကားကို

ကိုယ်တိုင်မောင်းသွားလေသည်။ ။

(၄)

အိမ်ရှေ့တွင် ခမ်းနားထည်ဝါသော မှန်ကားကြီးတစ်စီး ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဝင်းမောင်၏ ဇနီးမတင်ရွှေသည် တအံ့တဩဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသည်။ ။

‘ဟေ့... ကလေးမ မင်းက ဝင်းမောင့် မယားလား’

အရာရှိ၏ ထူးခြားသော စကားကြောင့် မတင်ရွှေ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကာ ‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဘာများ အကြောင်းထူးလို့ ပါလဲ’ ဟု တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် မေးလေသည်။ ။

‘အကြောင်းထူးကတော့ဟေ့..မင့်ယောက်ျား ငါ့ရုံးမှာ ဒီနေ့ပဲ အလုပ်ရတယ်။ ရုံးက အဆင်း လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျပြီး ခေါင်းကို ထိသွားလို့ သတိမေ့တော့တော့ဖြစ်နေသကွ’

‘အမယ်လေး... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေရှင်’

‘အေး ဖြစ်ပြီးတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ။ ဒီတော့ အိမ်မှာ တင် ကုသကြည့်၊ မသက်သာရင် ငါ့ဆီ အကြောင်းကြား၊ စိတ်ရောဂါ အထူးကုဆေးရုံကို ပို့သင့်ရင် ပို့ရမယ်။ နေကောင်းရင်လည်း ရုံးတက်ပစေ၊ နေမကောင်းသေးရင်လည်း ရုံးမတက်နဲ့ ၊ ရပါတယ်။ တို့ တတွေက ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကလားကွ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

မတင်ရွှေက ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ဝင်းမောင်ကို တွဲခေါ်၏။

‘ငါသွားမယ်နော်၊ ပေါ့မနေနဲ့ ၊ အထူးဂရုစိုက်၊ အရေးကြီးရင် ငါ့ကို အကြောင်းကြား’

အရာရှိက ပြောပြောဆိုဆို မော်တော်ကား မောင်း၍ ထွက်သွားလေသည် ။

မတင်ရွှေသည် ဝင်းမောင်ကို အိမ်ပေါ်သို့ တွဲခေါ် လာပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်စေ၏။

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေရှင်၊ အလုပ်ကလေးလည်း ရရော၊ ဝေဒနာကလည်း ပေါ်လာရောဆိုတော့ ကံဆိုးလိုက်တာနော်....’ ဟု မတင်ရွှေက ညည်းညည်းညုညုပြောရှာသည် ။

‘ဟဲ... ဟဲ ကံမဆိုးပါဘူးကွ၊ ကံကောင်းပါတယ်’

ဝင်းမောင်က စပ်ဖြဖြဖြင့် ပြန်ပြော၏။

‘သတိထားပါရှင်... ရှင်တို့ အရာရှိကြီးက ပြောတော့ ရှင် သတိတွေ မေ့နေတယ်ဆို၊ ကဲ... ပြောစမ်း၊ ကျွန်မကို သိသေးရဲ့ လား’

‘သိတာပေါ့ကွ၊ ငါ့မယား မတင်ရွှေလေ’

‘အလို... ဒီလိုတော့လည်း ရှင် သတိအကောင်းသားပါကလား၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ သတိမေ့တယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုတုန်း၊ အရာရှိက ရှင့်ကို အလုပ်မပေးချင်လို့ ဉာဏ်ဆင်တာများ လား’

‘ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ အလုပ်လည်း ရခဲ့ပါပြီ။ ငါလည်း နေကောင်းပါတယ်၊ နက်ဖြန် အလုပ်ဆင်းမယ်၊ နောက်ကြောင်းတွေလည်း အေးသွားပါပြီ’

‘နောက်ကြောင်းအေးတယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲရှင်၊ ရှင် စိတ်မှ
ကောင်းရဲ့လား’ မတင်ရွှေက စိတ်မချမ်းသာသည့် အမူအရာဖြင့် မေး၏
။

‘ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ ငါ စိတ်ရောလူရော အားလုံးကောင်းတယ်၊
နောက်ကြောင်းအေးပြီဆိုတာက အကြောင်းထူးရှိလို့ ပြောတာ’

‘ဘယ်လို အကြောင်းထူးလဲ’ ဟု မတင်ရွှေက အံ့ဩသံဖြင့် မေးလိုက်
သည် ။

အကြောင်းထူးဆိုတာကတော့ ရယ်စရာပဲကောင်းသလား၊ ငိုစရာပဲ
ကောင်းသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဆန်းတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ’

‘အကြောင်းထူးဆိုတာကို မြန်မြန်ပြောစမ်းပါရှင်၊ ရှည်တော်မူလိုက်
တာ’

‘ဒီလိုကွာ... အခု ငါ့ကို အလုပ်ခန့်လိုက်တဲ့ အရာရှိက အောင်လံသား
တဲ့ ကွ၊ သူ့ရုံးမှာ အောင်လံသားကိုမှ ခန့်တယ်လို့ သတင်းကြီးနေတယ်။
ဒီတော့ ငါလည်း အောင်လံသားပါဆိုပြီး အလုပ်လျှောက်လိုက်ရတော့
တာပေါ့’

‘ဟင်... ရှင်ရော ကျွန်မရော တောင်တွင်းကြီးဇာတိကတွေဖြစ်ရက်နဲ့
ဘာပြုလို့ လိမ်လျှောက်ရတာလဲ၊ နောင်တစ်နေ့ အလိမ်ပေါ်သွားရင် ဒုက္ခ
ရောက်တော့မှာပဲ’

‘နောက်မှ ရောက်ရမယ့် ဒုက္ခထက် အခု လောလောဆယ် တို့ စားဝ
တ်နေရေး မပြေလည်တဲ့ ဒုက္ခက ပိုဆိုးနေတယ် မဟုတ်လားကွာ၊ ဒီ
တော့ မလွဲသာလွန်းလို့ လိမ်လိုက်ရတော့တာပဲ၊ အူမ မတောင့်လို့ သီလ
မစောင့်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်တာပေါ့ကွာ...’

‘ရှင်က အောင်လံသားပါလို့ ပြောတော့ အရာရှိက အလုပ်ခန့်လိုက် ရောဆိုပါတော့’

‘အောင်လံသားပါလို့ ပြောရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး အမိရေ... အောင်လံအကြောင်းလည်း မေးတတ်မြန်းတတ်တယ်လို့ သတင်းကြား ထားတော့ ငါ့မှာ အောင်လံက လူတွေကို တွေ့အောင်ရှာပြီး အောင်လံအ ကြောင်းကို မေးထားရသကွ’

‘ရှင် မေးထားတာနဲ့ အရာရှိမေးတာနဲ့ ကိုက်ရဲ့ လား’

‘ကံကောင်းချင်တော့ဟေ့... ငါကလည်း အောင်လံသမိုင်းကို တော် တော် စုံစုံလင်လင် မေးထားမိတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အရာရှိရဲ့ ဆွေမျိုး သားချင်း မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေ အကြောင်းလည်း ပါသပေါ့ကွာ။ သူကလည်း ဒါတွေပဲ မေးတော့ဟန်ကျသွားတယ်’

‘အမယ်လေး... သူမေးတာတွေကို ရှင်မဖြေနိုင်ရင်တော့ ဒုက္ခပဲနော်’

‘ဒုက္ခမှ အကြီးအကျယ်ဒုက္ခပေါ့ကွာ။ အမယ် ဒါတောင် လုပ်လိုက် သေးတယ်။ သိချင်တာရှိရင် နောက်ထပ်မေးဦးမယ်တဲ့’

‘ရော... အဲဒါမှ အခက်’

‘ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါလည်း အဲဒီအခက်ကိုတွေးမိလို့ လုပ်မိရာ လုပ်လို က်ရတော့တာပဲ’

‘ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’

‘လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သတိလစ်သလို လုပ် နေရတော့တာပေါ့ကွာ။ စာရေးတွေကတော့ အဟုတ်မှတ်လို့ နှိပ်ကြ၊ နှာ နှိပ်ကြပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက ငါဖြင့် ရယ်ချင်လိုက်တာလေ၊ မပြောပါနဲ့ တော့ ၊ မနည်းအောင့်ထားရတယ်၊ နောက် သတိရလာတော့ ဦးခေါင်းကို ထိခို

က်သွားလို့ နောက်ကြောင်းတွေမေ့ကုန်တဲ့ အယောင်ဆောင်လိုက်ရသကွ’

‘ကျွန်မသိပြီ။ အရာရှိက အောင်လံအကြောင်း နောက်ထပ်မေးရင် ရှင်က နောက်ကြောင်းတွေ မေ့ကုန်လို့ မပြောတတ်တော့ပါဘူး လုပ်မလို့ ပေါ့လေ’

ဝင်းမောင်က စကားဖြင့် မဖြေဘဲ ပီတိသံဖြင့် ဖြေလိုက်၏။

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...’

ရှုမဝ ဇွန်လ၊ ၁၉၇၂။

ဖေအိုကြီးမျက်ရည်

‘မိအယ်နီရေ... ခဏလာစမ်း သမီး’

ဖေဖေက ကျွန်မ ငယ်နာမည်လေးအတိုင်း ချစ်စနိုးသဘောဖြင့် ခေါ်
သောကြောင့် ဖေဖေအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားရပါသည်။ ။

နှစ်ယောက်အိပ် ကျွန်းခုတင်ကြီးပေါ်တွင် ဖေဖေ လဲလျောင်းနေသည့် ကို တွေ့ရသောအခါ ကွယ်လွန်သွားရှာလေပြီဖြစ်သည့် မေမေ့ကို သတိရကာ ရင်ထဲမှာ ဆို့လာပါသည်။ ။

‘ဘာခိုင်းချင်လို့ လဲ ဖေဖေ’

ခုတင်စွန်းတွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင်း ကျွန်မက မေးလိုက်ပါ၏။

‘အဖေ့ ခြေသလုံးကို နည်းနည်းနှိပ်ပေးစမ်း သမီး၊ ခြေသလုံးတွေ ကိုက်လွန်းလို့ ’

ကျွန်မသည် ဖေဖေ့ခြေသလုံးများကိုသာ အသာအယာနှိပ်ပေးရင်း ဖေဖေ့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ။

ဖေဖေသည် မြန်မာမှုကို မြတ်နိုးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မြန်မာဓလေ့ထုံးစံ စရိုက်တို့ ကို အသေးအဖွဲ့ကအစ လိုက်နာတတ်ပါ၏။

ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေက ဖေဖေ့ကို မြို့အသုံးအနှုန်းအတိုင်း ဖေဖေဟု ခေါ်သည် ကို မကြိုက်ဘဲ ဖေဖေက သူ့ကိုယ်သူ ‘အဖေ’ ဟု သုံးနှုန်းတတ်ပါသည်။ ။

ဤအတွက် ဖေဖေက ပြောပြတတ်၏။

‘ဖေဖေလို့ ခေါ်တာဟာ နွဲ့သံ၊ ခရာသံ၊ တာသံ ပါနေတယ်။ ပါးစပ်ဖျားကလေးတင် ပေါ့ပေါ့ဆဆ ပြောလိုက်သလိုပဲ၊ အဖေလို့ ခေါ်တာကမှ မြန်မာဆန်တယ်၊ ရင်ထဲ နှလုံးထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ထွက်လာတဲ့ အသံမျိုး၊ ဒါကြောင့် အဖေ့ကို ‘အဖေ’လို့ ပဲ ခေါ်ပါ’

ကျွန်မတို့ သည် ဖေဖေ၏ ဆန္ဒအတိုင်း ‘အဖေ’ဟု ခေါ်သည့်အခါ ခေါ်ကြသော်လည်း နှုတ်ကျိုးနေသဖြင့် ‘ဖေဖေ’ဟု အခေါ်များကြပါသည်။ ။

ကျွန်မတို့ ၏ အငယ်ဆုံးညီမလေးကသာလျှင် ‘အဖေ’ ဟု ခေါ်လျက် တစ်ခါတရံတွင် ဖေအိုကြီးဟု ချစ်စနိုးခေါ်တတ်ရာ ဖေဖေသည် အလွန် သဘောကျလှသဖြင့် သွားတစ်ချောင်းမှ မရှိတော့သော ပါးစပ်ကြီးကို ဖြ ကာ တဟဲဟဲရယ်ရင်း ‘အေးဟဲ့... ဒါကြောင့် ငါ့သမီးကလေး မိနှောင်း ကို ချစ်တာ’ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောတတ်ပါသည်။ ။

ညီမလေးကို ‘မိနှောင်း’ ဟု အမည်ပေးထားသဖြင့် ကျွန်မတို့ က ‘ဖေ ဖေရယ်... မိနှောင်းဆိုတော့ နာမည်ကြီးက ရိုင်းမနေဘူးလား’ ဟု မေး ရာ-

ဖေဖေက ‘နင်တို့ ဘာနားလည်လို့ လဲ၊ မိနှောင်းဆိုတာ မိငယ်တို့ မိ ထွေးတို့ ဆိုတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ရှေးက သုံးတဲ့ မြန်မာစကား၊ နင်တို့ နောင် လာ နောက်သားတွေ နားလည်ပါစေတော့လို့ ငါ့သမီးကလေးကို တမင် မှ ညှိထားတာ’ ဟု ပြောပြပါသည်။ ။

ဖေဖေငယ်စဉ် ရှင်လူထွက်အရွယ်ကစပြီး မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ဆံပင်ရှည်ထားသည် ဟု ပြောပြပါသည်။ ။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ ခရစ်ယာန်ကျောင်းတွင် ဘော်ဒါနေကြစဉ်အထိ ဖေဖေသည် သျှောင်ဆံ ထုံးကြီးထုံးကာ ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့် ဖြစ်ပါ၏။

စနေနေ့ညတိုင်းပင် ကျွန်မတို့ ကျောင်း ဖေဖေလာကာ ကျွန်မတို့ ကို တွေ့ဆုံပြီးနောက် ပြန်အသွားတွင် ကျောင်းသူများက ‘ညည်းအဖေက တော်သားကြီးနော်’ ဟု ပြောကြသဖြင့် ကျွန်မတို့ ရှက်ပါသည်။ ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ ကို ဖေဖေ လာရောက်တွေ့ဆုံစဉ် မိနှောင်းက ‘ဖေအိုကြီးကို ကျောင်းသူတွေက တောသားကြီးတဲ့ ၊ မိနှောင်းတော့ အား ကြီးရှက်တယ်’ ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖေဖေ မျက်နှာပျက်သွားပါသည်။ ။

‘အဖေ့ကို တောသားကြီးမကလို့ ခွေးကြီးလို့ လည်း ခေါ်ခေါ် အဖေ ဂ

ရမစိုက်ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် အဖေ့ သမီးတွေ အရှက်ကွဲရတဲ့ အတွက် တော့ အဖေ စိတ်မကောင်းဘူး’ ဝမ်းနည်းလှိုက်သံကြီးဖြင့် ပြောပါ၏။

နောက်စနေနေ့တွင် ကျောင်းသို့ အဖေလာသောအခါ ကျွန်မတို့ အကြီးအကျယ် အံ့ဩရသည့်အပြင် ရယ်ချင်လှသဖြင့် မနည်းအောင့်အည်းထားကြရပါသည်။ ။

မိနှောင်းက အဖေ့ကို ပြောရဲဆိုရဲ ရှိသဖြင့် ‘ဖေအိုကြီး ကတုံးရိတ်ထားတာ ဘုန်းကြီးလုပ်မလို့ လား’ ဟု မေးလိုက်ရာ ဖေဖေ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါလေတော့သည်။ ။

‘ဘုန်းကြီးလုပ်မလို့ ခေါင်းတုံးရိတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး မိနှောင်းရေ ... အဖေ့ ဆံပင်ထဲမှာ သန်းတွေ ပေါလွန်းလို့ သိပ်ယားတယ်၊ ပြီးတော့ ဆံပင်ရှိတော့ ခေါင်းပေါင်းကြီးပေါင်းထားရလို့ မျက်စိတွေ ဝေတယ်။ ဒါကြောင့် ခေါင်းတုံးရိတ်လိုက်တာ’

ဖေဖေက အဆင်ပြေအောင် ပြောလိုက်သော်လည်း အမှန်မှာ သျှောင်ထုံးကြီး ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့် ဖေဖေ့ကို ကျောင်းသူများက ‘တောသားကြီး’ဟု ခေါ်ကြသည့်အတွက် ခေါင်းတုံးရိတ်ပစ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်မတို့ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မည့် အမှုကို ဘာတစ်ခုမျှ မပြုခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ကြီးပါပေ။

‘ခြေသလုံးအကိုက် သက်သာသွားပြီ သမီး၊ တော်တော့’

ဖေဖေက ပြောသဖြင့် ကျွန်မ အနှိပ်ရပ်လိုက်ရာ ဖေဖေသည် လဲလျောင်းနေရာမှ ထ၍ ထိုင်ပါသည်။ ။

‘သမီးကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့ ’

ဖေဖေ၏ လေသံမှာ အထူးလေးနက်နေသည် ဟု ကျွန်မ အကဲခတ်မိ
ကာ ဝမ်းသာရမည့်စကားလော၊ ဝမ်းနည်းရမည့်စကားလောဟု သို့
လော သို့လော တွေးပြီး စိတ်ချောက်ချားသွားမိပါ၏။

‘ဘာအကြောင်းပြောမှာ လဲ အဖေ’

ဖေဖေ သဘောကျအောင် ‘အဖေ’ဟု ပင် ခေါ်လိုက်ပါသည် ။

‘မောင်မြင့်ဖေနဲ့ သမီးနဲ့ တွေ့ကြရဲ့ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါတယ်’

ကျွန်မက အလိုက်သင့်ပြန်ပြောသော်လည်း အသံများ တုန်နေပါ၏။

ကိုမြင့်ဖေဆိုသူမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော မိဘများ ၏ သဘောတူညီချက်
အရ ကျွန်မနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားသူပင်ဖြစ်ပါသည် ။

ဖေဖေက ‘အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့ ’ ဆိုပြီးနောက် ကိုမြင့်
ဖေနှင့် တွေ့သလားဟု မေးခြင်းကို ထောက်လျှင် အရေးကြီးသည့် ကိစ္စ
ဆိုသည် မှာ ကိုမြင့်ဖေနှင့် သက်ဆိုင်လေရောသလားဟု ကျွန်မတွေးကာ
အထူးအံ့ဩတုန်လှုပ်မိပါသည် ။

ကိုမြင့်ဖေမှာ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်နေသည့်ရုံးမှ အရာရှိတစ်ဦးပင် ဖြစ်
ပါ၏။ ကျွန်မ ကောလိပ်သို့ စရောက်သည့်နှစ်မှာ ပင် ကိုမြင့်ဖေနှင့်
သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ပါသည် ။ ကိုမြင့်ဖေမှာ ကျွန်မထက် အတန်းကြီးသူဖြစ်
ရာ သူက အရင် ဒီဂရီရလျက် ကျောင်းထွက်သွားပါသည် ။

ကျွန်မ ဒီဂရီရချိန်တွင် ကိုမြင့်ဖေမှာ အရာရှိဖြစ်နေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်မ
အလုပ်ရရန်အတွက် အကူအညီများ စွာ ပေးခဲ့ပါသည် ။

တစ်ရုံးတည်း အလုပ်လုပ်ရသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပို

မိုရင်းနှီးကြကာ ကျွန်မတို့ အိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာပါသည်။ ။ တစ်ခါတရံ သူတို့ အိမ်သို့လည်း ကျွန်မ ရောက်ဖူးပါ၏။

ကိုမြင့်ဖေမှာ ရိုးသားသိမ်မွေ့သူဖြစ်ရာ ဖေဖေက မကြာခဏ ချီးမွမ်းပါသည်။ ။

တစ်နေ့တွင် ကိုမြင့်ဖေက သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှကို စာရေး၍ ပြပါ၏။ ။ ရည်းစားစာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်မက ဖေဖေကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြရာ ဖေဖေကလည်း သဘောတူသဖြင့် ကိုမြင့်ဖေ၏ မိဘများ ဖေဖေထံလာရောက်ကြကာ အနူးအညွတ်တောင်းပန်သဖြင့် နှစ်ဖက်သော မိဘများ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားကြသည့်အခြေသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

ဖေဖေ ဘာအကြောင်းများ ပြောလေမည်နည်းဟူသော သိလိုစေဖြင့် ဖေဖေကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပါ၏။

‘သမီးနဲ့ မောင်မြင့်ဖေ ရွှေတိဂုံဘုရားဖူး သွားဖူးသလား၊’

‘မသွားဖူးပါဘူး အဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သမီးက မောင်မြင့်ဖေကို ရွှေတိဂုံဘုရားဖူးရအောင် သွားဖို့ ခေါ်ဖူးသလား၊’

‘တစ်ခါကတော့ ခေါ်ဖူးပါတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုရှိနေတဲ့ အတွက် မလိုက်ပါရစေနဲ့ လို့ တောင်းပန်တာနဲ့ မိနှောင်းနဲ့ သွားကြပါတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် အဖေကြားထားတာ ဟုတ်ပြီထင်တယ်’

‘ဘာကြားထားလို့ လဲ အဖေ’ဟု ကျွန်မက သိလိုစေဖြင့်

မေးလိုက်ပါသည်။ ။

‘မောင်မြင့်ဖေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်ဘူး ။ ခရစ်ယာန်ဘာသာလို့ အဖေကြားထားတယ်’

‘ဟုတ်လား အဖေ၊ အဖေ ဘယ်က ကြားသလဲ’ ဟု ကျွန်မက အထိတ်တလန့် မေးလိုက်ပါ၏။

ကျွန်မ ထိတ်လန့်ရမည်သာတည်း။ ဖေဖေသည် ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်ကို လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်ကိုးရှိုင်းသူဖြစ်ရာ ကိုမြင့်ဖေသာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဖြစ်ပါက မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖေဖေသဘောတူမည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မ အတပ်အမှန်သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။

‘ကိုမြင့်ဖေ ခရစ်ယာန်ဆိုတာ အဖေ ဘယ်က ကြားသလဲ’ ဟု ကျွန်မ ထပ်၍ မေးလိုက်ပါ၏။

‘အဖေ့ တပည့်တွေ လာလာပြောတာ သုံးလေးယောက်ရှိပြီ’

‘သူတို့ က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဘာပြုလို့ လာပြောကြတာလဲ’ ဟု ကျွန်မက မကျေမနပ်သံဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။ ။

‘ဟဲ့ စေတနာနဲ့ လာပြောကြတာပေါ့။ နင်တို့ ချင်း စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတဲ့ အကြောင်းကို သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လို့ လာပြောကြတာ၊ မောင်မြင့်ဖေ ခရစ်ယာန်ဖြစ်မှန်း သမီးကော မသိဘူးလား’

‘မသိပါဘူး အဖေ။ သူတို့ အိမ်ကို သမီး တစ်ခါနှစ်ခါ ရောက်ဖူးပါတယ်။ ခေါင်းရင်းမှာ ဘုရားစင်ကြီး ဟိန်းလို့ တွေ့ခဲ့သားပဲ’

‘မောင်မြင့်ဖေ မိဘတွေကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာတဲ့ ။ မောင်မြင့်ဖေ တစ်ယောက်သာ ခရစ်ယာန်ဖြစ်နေတာတဲ့ ’

‘သူက ဘာပြုလို့ ခရစ်ယာန် ဖြစ်တာတဲ့ လဲ’

‘သမီးတို့လိုပေါ့၊ ငယ်စဉ်က ခရစ်ယာန်ကျောင်းမှာ နေခဲ့ဖူးလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့’

‘သမီးတို့ တော့ ခရစ်ယာန်ကျောင်းမှာ နေခဲ့ဖူးရက်သားနဲ့ ခရစ်ယာန်မဖြစ်ကပါလား အဖေရယ်’

‘ဒါကတော့ မိဘအပေါ်မှာ လည်း တည်သေးတာကိုး’

ဖေဖေစကားကို ကြားရသောအခါတွင် မှ ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ် ခရစ်ယာန်ကျောင်းတွင် နေခဲ့ရသောအခါက ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်များကို ပြန်လည် သတိရမိပါသည်။ ။

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မအားလုံး ခရစ်ယာန်ကျောင်းတွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား နေကြစဉ်က တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ် အိမ်သို့ ပြန်ရပါသည်။ ။ ထိုအခါတွင် ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တက်ရသောအခါတွင် သီဆိုကြသည့် ဓမ္မသီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ကျွန်မတို့ က သံနေသံထားဖြင့် ရွတ်ဆိုတတ်ကြပါ၏။

‘ထာဝရ ပွဲတော်မှာ ၊ သန့်ရှင်းသူများ သည် ၊ သင့်အတွက် ကိုယ်တော်သေခံ၊ ထံတော်ငြိမ်းရရှာ။ သင်၏ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ပြစ်ကို ဆောင်ယူမည်။ ယေရှုကိုကြည့်ပါ၊ ထာဝရကာလ’

ကျွန်မတို့ သီချင်းသံကိုကြားလျှင် ဖေဖေက ခေါ်ကာ စာတစ်အုပ်ပေးလျက် ‘သမီးတို့ အားလုံး အဲဒီစာကို သံပြိုင်ဖတ်ကြစမ်း’ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်မတို့ ဖတ်ကြရပါသည်။ ။

‘သုံးလူရှင်ပင်၊ ကျွန်ုပ်ထိပ်တင်၊ သောင်းခွင် စကြဝဠာ၊ နတ်ဗြဟ္မာတို့၊ ညီညာရုံးစု၊ တောင်းပန်မှုကြောင့်၊ ရတုနဂိုရ်၊ ရွန်းရွန်းစိုသည် ။

ဝါဆိုလပြည့် ၊ ကြွက်မင်းနေ့ဝယ်၊ ချမ်းမြေ့ကြည်ဖြူ၊ သန္ဓေယူသည် နတ်
လူငြိမ်းဖို့ ကိန်းပါကို’

ဂေါတမ ဗုဒ္ဓရှင်လူတော်မြတ်ဘုရား ပဋိသန္ဓေတည်နေတော်မူခြင်း၊
ဖွားတော်မူခြင်း၊ တောထွက်တော်မူခြင်း၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း၊
ဓမ္မစကြာတရားဟောတော်မူခြင်း၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူခြင်း၊ အလော
င်းတော်ကို တေဇောဓာတ်လောင်တော်မူခြင်းအကြောင်းများကို လယ်
တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားတော်မူသည့် လင်္ကာများ ဖြစ်ပါသည်
။

‘အဲဒီစာတွေကို သမီးတို့ ရအောင် ကျက်ကြစမ်း၊ အလွတ်ဆိုပြနိုင်ရင်
အဝတ်တစ်စုံစီ အဖေ ဝယ်ပေးမယ်’

ကျွန်မတို့ သည် အဝတ်အစားလိုချင်ဇောဖြင့် အားတက်သရော ကျ
က်ကြပါသည် ။ ကျွန်မ ရှေးဦးစွာ အလွတ်ရသဖြင့် ဖေဖေကို ဆိုပြရာ
ဖေဖေသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် အင်္ကျီ၊ လုံချည်ဝယ်ရန် ငွေပေးပါသည် ။

ထို့နောက် မမက ရွတ်ပြနိုင်၏။ မိနှောင်းက ‘ဖေအိုကြီး မိနှောင်းလ
ည်း ရပြီ’ ဟု ဆိုကာ ရွတ်ပြရာ လုံးလည်ချာလိုက်နေသဖြင့်
အားလုံးဝိုင်း၍ ရယ်ကြရ၏။

‘မိနှောင်း ကောင်းကောင်း မရသေးဘူး၊ နောက်တစ်လ အိမ်ပြန်လာ
တဲ့ အခါ ရွတ်ပြနိုင်အောင် ကျက်ထား’ ဟု ဖေဖေက ဆိုကာ ညီအစ်မ
အားလုံးကိုပင် အဝတ်အစားဖိုးပေးပါသည် ။

ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ရသည့်ရက်များ တွင် ဖေဖေသည် ကျွန်မတို့ ကို
ဘုရားရှိခိုးတိုင်ပေးကာ ဘုရားရှိခိုးစေပါသည် ။

ထို့ပြင် ကျွန်မတို့ အိမ်သို့ ဆွမ်းခံကြွလာသည့် ရဟန်းတော်ထံတွင်

ငါးပါးသီလ ယူစေပါသည်။ တရားနာစေပါသည်။

ရဟန်းတော်နှင့် စကားပြောရာတွင် ကျွန်မတို့ မှာ တပည့်တော်မတစ်ခွန်း၊ ဟုတ်ကဲ့တစ်ခွန်း၊ တင်ပါ့ဘုရားတစ်ခွန်း ဖြစ်နေကြသဖြင့် ဖေဖေက လျှောက်ထားနည်းများကို သင်ပေးပါသည်။

‘သမီးတို့ ကျောင်းမှာ ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမတက်ချင်ရင် မတက်ဘဲ နေနိုင်ပါတယ်။ သမီးတို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မတက်ဘဲ နေရမလား’ ဟု မမက မေးပါသည်။

‘သူတို့ ကျောင်းဖွင့်ထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုက သူတို့ ဘာသာပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သမီးတို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မတက်ရင် ခရစ်ယာန်ဆရာမတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလည်း တက်၊ ညအိပ်ခါနီးတဲ့ အခါ ကိုယ့်မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထုံစံအတိုင်း ဘုရားရှိခိုးကြ’

အထက်ဖော်ပြပါ ဖြစ်ရပ်များကို ကျွန်မတွေ့မိသောအခါ ကိုမြင့်ဖေကိစ္စအတွက် ဖေဖေ မည်သို့ သဘောထားမည်ကို အစင်းသိပြီးပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဖေဖေက မေးပါသည်။

‘ကိုမြင့်ဖေဟာ တကယ်ပဲ ခရစ်ယာန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် မိအယ်နီ ဘယ်လိုသဘောရလဲ’

‘သမီး နောက်ဆုတ်လိုက်ရုံပေါ့ အဖေရယ်’

ဖေဖေ ကျေနပ်စေရန် ပြောလိုက်ရသော်လည်း ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် ဆို့နေပါ၏။

‘ဒါကတော့ သမီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပဲ၊ အဖေ့ကို ငဲ့နေဖို့

မလိုပါဘူး။ သမီး စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ပြုနိုင်ပါတယ်’

သားသမီးများ စိတ်ချမ်းသာစေရန် အမြဲ လိုက်လျောခွင့်လွှတ်တတ်သော ဖခင်မြတ်ဖြစ်ကြောင်းကို မိမိ တမြတ်တနိုးထားသည့် ဆံပင်ကို ရိုတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းက သက်သေထူနေပါသည်။ ။

‘ကိုမြင့်ဖေနဲ့ သမီး လက်ထပ်လိုက်ရင် အဖေ ဘယ်မှာ စိတ်ကောင်း နိုင်တော့မလဲ အဖေရယ်’ ဟု ကျွန်မက ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောလိုက်ပါ၏ ။

‘အဖေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ထက် သမီး စိတ်ချမ်းသာဖို့ က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်။ သမီး စိတ်ချမ်းသာရင် အဖေလည်း စိတ်ချမ်းသာတာပဲ၊ သမီးစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေမှာ ကိုသာ အဖေ စိုးရိမ်တယ်’

မိဘ၏ စေတနာ အပြည့်အဝထားသော ဖခင်ကြီး စိတ်ချမ်းသာမှုကို သာ ပြုပါတော့မည်ဟု ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ။

(၂)

‘ဖေအိုကြီး နေကောင်းလား’

မမနှင့် အတူနေသည့် မိနှောင်း ကျွန်မတို့ အိမ်သို့ ပေါက်လာကာ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် မေးလိုက်ပါ၏။

‘ကောင်းတယ်လို့ တော့ မဟုတ်လှပါဘူး မိနှောင်းရယ်၊ အသက်ကလည်း ကြီးလှပြီ မဟုတ်လားဟဲ့၊ သေသက်နီးနေပါပြီ’ဟု ဖေဖေက ကတုန်ကယင်ပြောပါသည်။ ။

မိနောင်းက သူဝါသနာအတိုင်း နောက်တောက်တောက်ပြောရာ ဖေ
ဖေက ပြုံးရင်း ပြန်ပြော၏။

‘မိနောင်း ပြောတာ မမှားလှဘူးဟ။ အဖေ့အသက်က ရှစ်ဆယ့်တစ်
နှစ် မဟုတ်လား။ မိနောင်းက ပြောင်းပြန်လိုက်ပြန်လိုက်သကိုး’

ဟုတ်ပါသည် ။ အဖေ့အသက်မှာ ၈၁ နှစ် ရှိပြီဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့ နှင့်
ခွဲခွာသွားရရှာမည့်အချိန် နီးကပ်နေပါပြီ။

ကိုမြင့်ဖေအကြောင်းသည် ကျွန်မစိတ်ထဲသို့ ဝင်လာပါ၏။ သက်ရွယ်
ကြီးရင့် အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကြီးမသေမီ စိတ်ချမ်းသာ
စေရန်မှာ အရေးအကြီးဆုံးအချက်ပင် ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်မတွေးမိကာ
ကိုမြင့်ဖေနှင့် လက်ထပ်ရန် ကိစ္စကို ရပ်တန်းက ရပ်ရန် ခိုင်မာစွာ သန္တိ
ဌာန်ချလိုက်ပါသည် ။

‘ဟဲ့... မိနောင်း နင်တို့ အိမ်မှာ အသံသွင်းတဲ့ စက် ရှိတယ် မဟုတ်
လား’ ဟု ဖေဖေက မေး၏။

‘တိပ်ရက်ကော်ဒါလား ဖေအိုကြီး’

‘အေး ဟုတ်တယ်’

‘ရှိတယ်လေ၊ ဖေအိုကြီး သိချင်းဆိုပြီး အသံသွင်းချင်လို့ လား’

‘တယ်... ဒီအရူးမကလေး၊ နောက်တောက်တောက်နဲ့ ၊ အဖေ နင်တို့
အိမ်ကို လိုက်ခဲ့မယ်။ အသံသွင်းချင်တာ ရှိလို့ ’

ဖေဖေ၏ ထူးခြားသော စကားအတွက် ကျွန်မရော မိနောင်းပါ အံ့သြ
ကြရပါသည် ။

‘ဖေအိုကြီး အခုလိုက်ခဲ့၊ မော်တော်ကားပါတယ်’

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသည် ဖေဖေကိုတွဲကာ မော်တော်ကားပေါ်သို့ တင်ပေးကြပြီး မိနှောင်းက မော်တော်ကားတောင် မောင်းတတ်နေသကဲ့သို့ ကွ’

‘ဖေအိုကြီးသမီးပဲ တော်တာပေါ့’

‘အိမ်း... အဖေကတော့ကွာ... မော်တော်ကား မောင်းဖို့ မပြောနဲ့ ၊ စက်ဘီးတောင် မစီးတတ်ဘူးဟ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဖေအိုကြီး ဆက်ကပ်ထဲလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်’

မိနှောင်းက ပြောလိုက်ရာ ဖေဖေက ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေပါသည်။ ။

မိနှောင်းတို့ အိမ်ရှေ့တွင် မော်တော်ကားရပ်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မမသည် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာကာ ‘အပင်ပန်းခံပြီး လာနေရသလား အဖေရယ်။ သမီးနဲ့ တွေ့ချင်ရင် သမီး လာမှာ ပေါ့’ဟု ပြောပြီး ဖေဖေကိုတွဲ၍ အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားပါသည်။ ။

‘ဖေအိုကြီး အသံသွင်းချင်လို့ တဲ့ ၊ မမက ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပါ’

မိနှောင်းက ပြောလိုက်သဖြင့် မမသည် အသံသွင်းစက်ကို ပြင်ဆင်ပေး၏။

‘ဘာတွေပြောပြီး အသံသွင်းမှာ လဲ အဖေ’

ဟု မမက မေးသည်။ ။

‘အဖေ ပြောချင်တာကလေးတွေ ရှိလို့ ကွ၊ ပြောတော့ ကြားရမှာ ပေါ့’

,

‘ကဲ ပြောတော့ အဖေ။ အသံဖမ်းဖို့ အဆင်သင့်ပဲ’

မမက ပြောပြောဆိုဆို ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရာ တိပ်ကြိုးခွေကလေး

လည်ပတ်နေ၏။

ဖေဖေသည် သူပြောလိုသည့် စကားများကို တည်ကြည်လေးနက်စွာ ပြောလေရာ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတတွေမှာ အံ့သြငေးစိုက်ကာ နားထောင်နေကြရပါသည်။ ။

ဖေဖေပြောသည့် စကားများမှာ ကား ဗုဒ္ဓဝါဒ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ပတ်သက်၍ သိသင့်မှတ်ထိုက်သော စကားများ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်မတို့ သည် မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြသော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေကျမ်းဂန်တို့ ကို အဖတ်အရှုနည်း၍ တစ်ကြောင်း၊ ငယ်စဉ်က ခရစ်ယာန်ကျောင်းတွင် နေထိုင်ကြီးပြင်းလာကြရသောကြောင့် တစ်ကြောင်း ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်ကို ခြေခြေမြစ်မြစ် မသိကြပါ။

ဖေဖေသည် ကျွန်မတို့ သိသင့်သိထိုက်သော အချက်အလက်တို့ ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြောပြ အသံသွင်းနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဖေဖေပြောပြသည် ကို နားထောင်ရသောအခါတွင် မှ ဗုဒ္ဓဝါဒ၊ ဗုဒ္ဓဓမ္မကို အတော်ကြီးသဘောပေါက် သိရှိလာကာ ၊ ကြက်သီးပင် ထမိပါတော့သည်။ ။

ဖေဖေပြောပြသည် မှာ အကြောင်းအရာစုံလင်ရုံသာမက သားသမီးတွေကို စေတနာထက်သန်စွာ ပြောနေပုံမျိုးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဖေဖေသည် ကျွန်မတို့ ကို သွန်သင်ဆုံးမနည်းလမ်းပြနေခြင်းပါပေ။

ဖေဖေစကားထဲမှ ကျွန်မ စိတ်အဝင်စားဆုံးအချက်များမှာ အလှူဒါနပေးမှု၊ အကျင့်သီလ စောင့်ထိန်းဆောက်တည်မှုတို့ မှာ ဗုဒ္ဓသာသနာအတွင်းတွင် လည်း ရှိ၏။ ဗုဒ္ဓသာသနာပတွင် လည်း ရှိ၏။ အခြားဘာသာတွင် လည်း ရှိ၏။ သို့သော် ဘာဝနာဟု ခေါ်သည့် သာမထ၊ ဝိပဿနာ၊

အားထုတ်ရေး နည်းမှန်လမ်းမှန်တို့ ကိုမူကား ဗုဒ္ဓဘာသာလျှင်
ဟောကြားတော်မူနိုင်ကြောင်း ဖေဖေက အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြထား၏။

ထို့ပြင် မမြသော အနိစ္စတရားကို မည်သူမဆို သိနိုင်၏။ ဆင်းရဲ
သော ဒုက္ခတရားကိုလည်း မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မဆို နားလည်နိုင်၏။ သို့
သော် အနတ္တတရားကိုကား ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရားတစ်ဆူသာလျှင် သဘောပေါ
က် နားလည်လျက် အခြားသူများ လည်း နားလည်သဘောပေါက်အောင်
ဟောနိုင်တော်မူသည် ဟု ဖေဖေက အကိုးအကား စုံလင်စွာဖြင့် ပြောပြ
ပါသည်။ ။

လူတိုင်းလူတိုင်း၏ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ကမ္ဘာ့ငြိ
မ်းချမ်းရေးကို ဗုဒ္ဓဝါဒီ အစစ်အမှန်တို့ ကသာလျှင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြော
င်း ဖေဖေပြောပြရာတွင် အနတ္တဝါဒကို မဏ္ဍိုင်ထားပါသည်။ ။ ငါသာလျှ
င် ကောင်းစားရေးသည် အတ္တဝါဒကြောင့်ဖြစ်ရာ၊ ယင်းသတ္တဝါဒကြောင့်
ပင်လျှင် ကမ္ဘာစစ်ကြီးများ ဖြစ်ခဲ့သည် ဟု ဖေဖေက ဆိုပါသည်။ ။
ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရား ဟောကြားခဲ့သည့်အတိုင်း အတ္တန
ည်းပါးပျောက်ကင်းအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ပါက
မိမိအတွက်လည်းကောင်း၊ သူခပ်သိမ်းတို့ အတွက်လည်းကောင်း၊ တက
ယ့် ငြိမ်းချမ်းရေးရမည်ဟု ဖေဖေက ပြတ်သားရှင်းလင်းစွာ ပြောပါသည်
။

ထို့ပြင်ကောင်းမှုပြုမှ ကောင်းကျိုးရမည်။ မိမိ ကောင်းကျိုးရရန် အ
တွက် မည်သူကမျှ ပြုလုပ်မပေးနိုင်။ ရှင်တော် ဗုဒ္ဓသည်
သမားတော်ကြီးနှင့်တူလျက် လူသတ္တဝါတို့ ကောင်းကျိုးရရန်အတွက်
ဆေးကိုသာ ပေးနိုင်သည်။ ။ ထိုဓမ္မဆေးကို စားသုံးသူမှ သာလျှင်
ကောင်းကျိုးချမ်းသာရမည်။ လူနာရောဂါပျောက်ရန်အတွက် လူနာကို

ယ်တိုင် ဆေးသောက်ရသည် ။ လူနာ၏ ကိုယ်စား အခြားသူတစ်ယောက်က ဆေးသောက်ပေးလျှင် လူနာ၏ ရောဂါ ပျောက်မည်မဟုတ်။ ထို့အတူပင် ပင် တရားဓမ္မကို ကိုယ်တိုင် ကျင့်ရသည် ။ လူစားထိုး၍ မရ။ သူတစ်ပါးက ကောင်းအောင် လုပ်ပေး၍ မဖြစ်ဟု ဖေဖေက သိပ္ပံနည်းကျကျ ရှင်းလင်းပြောပြပါသည် ။

ထိုမှ တပါး ပြည်ထောင်စုဖွားအချို့ တိုင်းရင်းသားများ အခြားဘာသာသို့ ကူးပြောင်းသွားကြသော အကြောင်းအရင်းများကို ပြောပြလျက် သွေးတူသားတူ လူမျိုးတူ ညီနောင်ရင်းချာတွေ ဖြစ်ကြပါလျက် ဘာသာကွဲမှုကြောင့် စိတ်ဝမ်းကွဲတတ်ပုံကို ထင်ရှားသော ဘာဇာများ တင်ပြကာ ပြောပါသည် ။

‘ကိုင်း...ပြီးပြီ။ မိတူးက စက်ကို ပိတ်လိုက်တော့’

ဖေဖေပြောသည့်အတိုင်း၊ မမက အသံဖမ်းစက်ကို ပိတ်လိုက်ပါသည်

။

‘မိနောင်း ပြောစမ်း၊ နင်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အဖေ ကျက်ခိုင်းတဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်လင်္ကာတွေ ရသေးရဲ့ လား’

‘သုံးလူ့ရှင်ပင်လား ဖေအိုကြီး’

‘အေး ဟုတ်တယ်’

‘ရတယ်... ရတယ်၊ ဖေအိုကြီးကို ဆိုပြမယ်’

‘မိတူးနဲ့ မိအယ်နီကော ရရဲ့ မဟုတ်လား’

‘ရပါတယ် အဖေ’

မမနှင့် ကျွန်မ သံပြိုင်ဖြေလိုက်ပါသည် ။

‘ရကြရင် သုံးယောက်သံပြိုင်ဆိုပြီး အသံသွင်းစမ်း’

ဖေဖေခိုင်းသည့်အတိုင်းပင် ‘သုံးလူ့ရှင်ပင်၊ ကျွန်ထိပ်တင်’ အစချီသော လင်္ကာများကို ကျွန်မတို့ သံပြိုင်ဆိုကာ အသံသွင်းရပါသည်။ ။

‘အဖေ့အသံရော သမီးတို့အသံပါ မကြာမကြာဖွင့်ပြီး နားထောင်ကြ၊ အထူးသဖြင့် အဖေသေသွားတဲ့ အခါ အမှတ်တရ နားထောင်ကြရအောင်၊ အဖေက အမွေပေးခဲ့တာပဲဆိုပါတော့’

ဖေဖေစကားအတွက် ကျွန်မတို့ ဝမ်းနည်းကြရပါသည်။ ။

‘နောက်ပြီးတော့ အဖေ့တရားစကားတွေကို ဖွင့်ပြသင့်တဲ့ လူကိုလည်း ဖွင့်ပြဖို့ ပဲ’

‘ဖွင့်ပြတဲ့ လူ’ဆိုသော အဖေ့စကားမှာ ကိုမြင့်ဖေကို ရိပ်မိ၍ ပြောကြောင်း ကျွန်မနားလည်ပါသည်။ ။

ဖေဖေသွင်းထားသည့်အသံကို ပြန်၍ ဖွင့်ပြရာ ဖေဖေနှင့် မိနှောင်းတို့ နားထောင်နေကြစဉ် ကျွန်မက မမကို အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွားကာ ကိုမြင့်ဖေကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြပါ၏။

မမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ကား ဘာသာချင်းမတူသဖြင့် လက်မထပ်နိုင်ဟု ငြင်းပယ်လိုက်ရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

(၃)

ဤနေ့ကား ကိုမြင့်ဖေနှင့် ကျွန်မတို့ ၏ ပြဿနာကို အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်ရမည့်နေ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

မမ၏ အိမ်သို့ ကျွန်မက အရင်ရောက်၏။ မကြာမီတွင် ပင် ကိုမြင့်
ဖေရောက်လာရာ မမက အစားအသောက်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံ၏။

ဧည့်ခန်းတွင် ကျွန်မတို့ သုံးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြ၏။ မိ
နှောင်းကိုမူကား ဖေဖေထံ လွှတ်ထားသည် ။

‘ညီမလေးက အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ တိုင်ပင်စရာရှိတယ်ဆိုလို့ မြန်မြန်
လာခဲ့တာပဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ ပြောစမ်းပါဦး’

ကိုမြင့်ဖေက သူ့ထုံးစံအတိုင်း လေအေးဖြင့် မေး၏။

ကျွန်မမှာ ဘာစကားကစ၍ ပြောရမည်မသိသဖြင့် မမ၏ မျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်နေမိပါသည် ။

‘မောင်မြင့်ဖေ ခရစ်ယာန်လား’

မမက လိုရင်းကို မေးလိုက်ပါ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မမတို့ သိထားတယ်ထင်လို့ မပြောမိတာပါ၊
အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆိုတာဟာ ကျွန်တော် ခရစ်ယာန်ဖြစ်နေတာနဲ့ ဆိုင်
လို့ လား’

‘ဆိုတာပေါ့။ အများကြီးဆိုင်တယ်။ မမတို့ က မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်
ဗုဒ္ဓဘာသာတွေချည်းပဲ၊ မမတို့ အဖေအိုကြီးဆိုရင် ရတနာသုံးပါးကို ဘ
ယ်လောက်ကြည်ညို ကိုင်းရှိုင်းတယ်ဆိုတာ မောင်မြင့်ဖေ အသိပဲ မဟ
တ်လား။ ဒီတော့ သူ့သမီးတစ်ယောက်နဲ့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အမျိုး
သားတစ်ယောက် လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုရင် ဒီအဖေအိုကြီး စိတ်ကောင်း
နိုင်ပါတော့မလား၊ မောင်မြင့်ဖေပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့’

မမက သူ့ဝသီအတိုင်း ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလိုက်ရာ မောင်မြင့်ဖေ မျ
က်နှာညှိုးကျသွားသဖြင့် ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည် ။

‘ကျွန်တော်က ခရစ်ယာန်ဖြစ်တာကို မမရော ညီမလေးပါ သိထားကြတယ်လို့ ထင်နေတာကိုး’

‘မသိကြပါဘူး ကိုကို၊ ကျွန်မတို့ ကိုကိုတို့ အိမ်ရောက်တော့ ဘုရားစင်ကြီး ဟိန်းနေတာ တွေ့ရတဲ့ အတွက် ကိုကိုလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာလို့ ပဲ ထင်နေပါတယ်’

ကျွန်မက ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို ပြောလိုက်၏။

‘မမကို တစ်ခု ပြောချင်ပါတယ်’ ကိုမြင့်ဖေက မမကို ကြည့်ကာ စကားစပြီး ဆက်ပြောပါသည် ။

‘ညီမလေး ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ သိရက်နဲ့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က လက်ထပ်နိုင်ရင် ညီမလေးကကော ကျွန်တော့်ကို လက်မထပ်နိုင်စရာ မရှိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့ ဘာသာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုးကွယ်နိုင်သားပဲ’

‘လင်မယားဆိုတာ နှစ်ကိုယ့်တစိတ်ဖြစ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား။ ကိစ္စအရပ်ရပ်မှာ လည်း စိတ်တူသဘောတူ၊ ဘုရားသွား အတူတူ၊ ကျောင်းသွားအတူဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့။ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်။ သားကလေးတစ်ယောက် မွေးလာရင် သားကလေးကို သူ့ဘာသာဖြစ်စေချင် ငါ့ဘာသာ ဖြစ်စေချင်နဲ့ လွန်ဆွဲသလို ဆွဲကြတဲ့ အခါ ကလေးစိတ်မကောင်းဖြစ်တော့မှာ ပဲ၊ စကား ဥပမာပြောမယ်။ မမတို့ တူကလေးဟာ ခရစ်ယာန်ဖြစ်သွားရင် ဗမာ့မိရိုးဖလာ ထုံးစံအတိုင်း ရှင်ပြုရမယ့် အချိန်မှာ ရှင်မပြုရတော့တဲ့ အတွက် မမတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းအားလုံး အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြတော့မှာ ပဲ၊ အဖေအိုကြီးဆိုရင် ရင်ကွဲပြီး သေမလား မပြောတတ်ဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကလေးတွေကို ဗုဒ္ဓဘာသာထဲ သွင်းနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွ

နံတော် ကတိပေးပါတယ်’

‘ကလေးတွေ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်လို့ ရှင်ပြုရပါပြီတဲ့ ။ အလှူလုပ်လို့ ရေစက်ချတဲ့ အခါမှာ အမေကသာ ရေစက်ချပြီး အဖေက အလှူမဏ္ဍပ်ထဲမှာ တောင် မရှိရင် အမေလုပ်တဲ့ သူက မျက်ရည်ကျတော့မှာပဲ’

မမက သရုပ်သကန်ပေါ်အောင် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြောနေသည်ကို ကိုမြင့်ဖေသည် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

‘လင်မယားဆိုတာ အိုအောင်မင်းအောင် သေတပန် သက်ဆုံး ပေါင်းသင်ကြရတယ် မဟုတ်လား၊ အသက်ကြီးလာလို့ ဘုရားတရား ဖက်လာရမယ့် အချိန်ကျတော့ မယားက ကျောင်းကန်ဘုရားသွား၊ လင်က ချာ(ချ်) Church ကို တက်တော့ အလုပ်ချင်း၊ စိတ်သဘောချင်း ဖီလာဖြစ်မနေပေဘူးလား၊ ဘဝအဆုံးသတ်ပြီး သေသွားတဲ့ အခါကျတော့တောင်မှ မယားအတွက် အသုဘဖိတ်စာမှာ ‘ဘုရားရဟန္တာ၊ အရိယာသူမွန်တို့ ပင် လွန်ဆန်ခြင်းငှာ၊ မစွမ်းသာသည့်၊ မရဏညသဘော၊ ရွှေ့လျှောကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်ပါသဖြင့်’ လို့ ရေးပေမယ့်၊ လင့် အသုဘဖိတ်စာမှာတော့ ‘ခရစ်တော်၌ အိပ်ပျော်ခြင်း၊’ ‘ခေါ်ယူတော်မူခြင်း ခံရသဖြင့်’ လို့ ထည့်ရတယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါကတော့ မမရယ်...’

‘နေဦး မမ စကားဆုံးအောင် ပြောဦးမယ်။ သေသွားကြတော့ လင့်အုတ်ဂူက တစ်နေရာ၊ မယားအုတ်ဂူက တစ်နေရာ၊ အဝေးကြီးကွဲကွာနေကြရတယ် မဟုတ်လား။ သေသွားအောင်မှ ပဲ လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ အုတ်ဂူကလေး နှစ်ခုယှဉ်ပြီးနေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ဒီတော့ ဘာသာချင်းမတူကြရင် ရှင်တုန်းကလည်း စိတ်ဝမ်းကွဲ၊

သေပြန်တော့လည်း အုတ်ဂူချင်းတောင်မှ တကွဲတပြားစီဖြစ်နေရင် ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ’

ကိုမြင့်ဖေသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ စဉ်းစားနေဟန် အသွင်ပေါ်နေ၏။

‘မောင်မြင့်ဖေ မိဘတွေက ဗုဒ္ဓဘာသာဆို’ ဟု မမက မေး၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘုရားဒကာ၊ ဘုရားအမ၊ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေပါ’

‘ဒါနဲ့ များ မောင်မြင့်ဖေ ခရစ်ယာန်ဖြစ်ရတာ အံ့ပါရဲ့ ကွယ်’

‘ကျွန်တော် သူငယ်တန်းကစပြီး ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ အထိ ခရစ်ယာန်ကျောင်းမှာ နေခဲ့ရတော့ ခရစ်ယာန်ဆရာတွေ တရားဟော သိမ်းသွင်းတာကို သဘောကျပြီး သူတို့ ဘာသာထဲ ဝင်လိုက်တာပါ’

‘မမတို့ လည်း မောင်မြင့်ဖေလိုပါပဲ။ သူငယ်တန်းက ဆယ်တန်းအထိ သာသနာပြုကျောင်းမှာ နေခဲ့ပါတယ်။ ခရစ်ယာန်ဆရာတွေက ဟောကြ ပြောကြ ဆွဲကြပါတယ်။ မမတို့ မပါပါဘူး’

‘ဒါကတော့ မိဘအပေါ်မှာ လည်း တည်တယ်လို့ အဖေက ပြောဖူးပါတယ်’ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်ပါသည် ။

‘ကျွန်တော် ခရစ်ယာန်ဝင်တော့ မိဘတွေ စိတ်မကောင်းကြပါဘူး။ မေမေဆိုတာများ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ပဲ၊ ခုထက်ထိ မေမေ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ကျွန်တော် ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရှာတယ်၊ ဖေဖေကတော့ ဘာသာရေးမှာ မေမေလို အယူမသည်းပါဘူး’

‘အခု မမတို့ ပြောနေတာက ဘာသာရေးအယူသည်းလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ မမတို့ လည်း ခရစ်ယာန်ကျောင်းမှာ ကျမ်းစာတွေ သင်ခဲ့ဖူး

ပါတယ်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဟာလည်း ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်တဲ့ ဘာသာ တစ်ခုပဲလို့ အယူရှိပါတယ်။ မမပြောနေရတာက မောင်မြင့်ဖေနဲ့ ညီမ လေးတို့ တစ်သက်တာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်ကြဖို့ ပြောနေတာပါ။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတို့ ယဉ်ကျေးမှုတို့ ၊ ဓလေ့ထုံးစံတို့ ဟာ ဘာသာ ရေးအပေါ်မှာ တော်တော်များများ အခြေတည်တယ်ဆိုတာ မောင်မြင့် ဖေလည်း သိမှာ ပေါ့’

‘ဗုဒ္ဓဘာသာကော မကောင်းဘူးလား ကိုကိုရယ်’ ကျွန်မက မေးလို က်ပါသည်။ ။

‘ဗုဒ္ဓဘာသာလည်း ကောင်းတာပါပဲ၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာလည်း ကော င်းတာပါပဲ’ ဟု ကိုမြင့်ဖေက ဆို၏။

‘ကောင်းတာချည်းပဲဆိုရင် ကိုယ့်မိရိုးဖလာဘာသာကို ကိုးကွယ်တာ က ပိုမကောင်းဘူးလား ကိုကို’

ကိုမြင့်ဖေသည် ကျွန်မစကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင်း စဉ်း စားတွေးတောနေပါသည်။ ။ ကျွန်မ အားတက်လာကာ ဆက်၍ ပြော၏။

‘ဗုဒ္ဓဘာသာဟာ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံမှာ နှစ်ပေါင်းထောင်ချီပြီး အခြေစိုက်တည်မြဲခဲ့တဲ့ မိရိုးဖလာ ဘာသာပါ။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဟာ အခြေအနေအရ ရောက်လာရတဲ့ ဧည့်သည် ဘာ သာပါ’

‘အခြေအနေအရ ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည့်ဘာသာဆိုတာက ဘာအ ဓိပ္ပာယ်လဲ’ဟု ကိုမြင့်ဖေက မေးပါသည်။ ။

‘နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တွေ မတရားသဖြင့် မြန်မာပြည်ကို တိုက်ယူလို့ ပြည်ထောင်စုသားတွေ ကျွန်ဖြစ်ကြရတယ်။ ဒီတော့ အုပ်စိုးသူ အင်္ဂလိပ်

တွေ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာဟာလည်း အင်္ဂလိပ် အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ အတူ ပါလာတာပဲ။ တကယ်လို့ သာ ပြည်ထောင်စုသားတွေ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မရောက်ရရင် ဘာသာရေးနယ်ချဲ့မှုကိုလည်း ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး၊’

‘နောက်တစ်ခုရှိသေးတာက ...’ မမက ဝင်၍ ပြော၏။ ‘ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံမှာ လူဦးရေ နှစ်ဆယ့်ရှစ်သန်းလောက် ရှိတယ်။ တိုင်းရင်းသား ခရစ်ယာန်တွေ သုံးသိန်းလောက်ရှိမလား မပြောတတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ခရစ်ယာန်သုံးသိန်းရှိရင် လူတစ်ရာမှာ ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်လောက်သာ ရှိပြီး ကျန်တဲ့ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်က ဗုဒ္ဓဘာသာတွေပါ။ ဒီတော့ များ လည်း များ ၊ မိရိုးဖလာဘာသာလည်း ဖြစ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဖြစ်ထိုက်ဘူးလား။ ပြည်ထောင်စုသားတွေဟာ သွေးတူသားတူ ညီအစ်ကို မောင်နှမ အရင်းအချာတွေ ဖြစ်ပါရန်နဲ့ ဘာသာကွဲပြားမှုကြောင့် တစ်ခါတလေမှာ ပဋိပက္ခဖြစ်ကြရတာဟာ အင်မတန် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတယ်’

ကိုမြင့်ဖေသည် ငြိမ်သက်စွာ နားစိုက်နေပြီးနောက်...

‘မမတို့ ညအစ်မဟာ ကျွန်တော့်ကို ချွတ်ဖို့ ဗုဒ္ဓဘာသာအကြောင်း တော်တော်လေ့လားထားတယ် ထင်တယ်’ ဟု ပြောပါသည်။ ။

‘ကျွန်မတို့ နားလည်လွန်းလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကိုကို။ တစ်နေ့က ကျွန်မတို့ အဖေအိုကြီးက ဗုဒ္ဓဘာသာအကြောင်းတွေကို ပြောပြီး အသံသွင်းထားတာကို ကျွန်မတို့ နားထောင်ရလို့ ပြန်ပြောပြနေတာပါ’ ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်လား၊ ညီမလေးတို့ ဖေဖေ အသံသွင်းထားတာကို ကိုကို နားထောင်ချင်လိုက်တာ’

ကိုမြင့်ဖေ၏ စကားဆုံးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မမသည် သွက်လက်

စွာ ထသွားကာ အသံသွင်းစက်ကို ယူ လာပြီး ဖွင့်ပြပါသည်။ ။

အဖေအိုကြီး၏ စကားထဲတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်၏ နူးညံ့ပုံ၊ သိမ်မွေ့ပုံ၊ ယထာဘူတကျပုံ၊ သိပ္ပံပညာနှင့် ကိုက်ညီပုံတို့ ကို ဖော်ပြထားရာ ကိုမြင့်ဖေအတွက် ရည်စူးပြီး ဆုံးမဩဝါဒပေးနေသည် ဟု ပင် ထင်မှတ်စရာ ဖြစ်နေပါသည်။ ။

အဖေအိုကြီး၏ ဟောပြောချက်ဆုံးလျှင် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသုံးယောက် သံပြိုင်ဆိုကြသည့် ဗုဒ္ဓဝင်လင်္ကာကို ကိုမြင့်ဖေ နားထောင်ရင်း ဝီတိပြုံးဖြင့် ပြုံးနေပါသည်။ ။

‘ညီမလေးတို့ ညီအစ်မတွေ သီလရှင်လုပ်ဖို့ တောင် ကောင်းတယ်’

ဟု ကိုမြင့်ဖေက မှတ်ချက်ချ၏။

‘ဒီတော့ ကိုကိုရယ်။ ညီမလေးတို့ မိသားစုလည်း စိတ်ချမ်းသာရအောင် ၊ ကိုကိုမိဘနှစ်ပါးလည်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုကို ဗုဒ္ဓဘာသာ လုပ်လိုက်ပါလားဟင်။ စာရေးဆရာကြီး ဝီမိုးနင်းဟာ ငယ်စဉ်က ခရစ်ယာန်ကျောင်းမှာ နေရလို့ ကိုကိုလိုပဲ ခရစ်ယာန်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ် လာပြီး လယ်တီဆရာတော်ကြီးထံမှာ ရဟန်းတောင် ခံပါသေးတယ်။ စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက် ဘာသာ ကူးပြောင်းတာဟာ အကြောင်းလုံလောက်အောင်ရှိလို့ ဖြစ်မှာ ပါပဲ။ ညီမလေး ဒီလိုပြောတာဟာ ခရစ်ယာန်ဘာသာ မကောင်းဘူး၊ မှားတယ်လို့ ပုတ်ခတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာဟင်းလည်း ကောင်းတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဟင်းလည်း ကောင်းတယ်ဆိုရင် မြန်မာလူမျိုးပီပီ မြန်မာလူများ စုစားနေကြတဲ့ မြန်မာဟင်းကို ပဲ စားသင့်တယ် မဟုတ်လား ကိုကိုရယ်။ ဘာသာရေးမှာ လည်း ဒီသဘောမျိုးအတိုင်းပါပဲ’

‘တကယ်လို့ ကိုကိုသာ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်လာရင် ညီမလေး ဝမ်းသာမှာ

ပေါ့နော်’

‘ဝမ်းသာရုံတောင်မကဘူး ကိုကိုရေ... ကိုကိုကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ တစ်နေ့ ဦးသုံးကြိမ်တောင် ချနေမှာ ပါ’

‘ညီမလေးကို ကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သာဓကပြတဲ့ အနေနဲ့ ကိုကို ဗုဒ္ဓဘာသာထဲ ဝင်ပါတော့မယ်ကွယ်’

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မမှာ ဝမ်းသာလွန်း၊ ပီတိဖြစ်လွန်းသဖြင့် ကြက်သီးများ ပင် ထမိပါသည်။ ။

မမ၊ ကိုကိုနှင့် ကျွန်မတို့ ဝမ်းသာအားရဖြင့် အဖေအိုကြီးထံသွားကြပါသည်။ ။

‘အဖေအိုကြီးရေ... အောင်ပြီ... အောင်ပြီ’ဟု မမက စကားချီကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ။

‘အဖေနေရရင်လည်း နေပျော်ပြီ၊ သေရရင်လည်း သေပျော်ပြီ၊ အဖေသားကို အဖေ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးနိုင်တော့ပါဘူးကွာ’

အ ဖေ အိုကြီးမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ ပင် လည်နေရှာပါသည်။ ။

ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၇၂။
